

DEN LILLE KUNSTAVIS NR. 8

Videokunst, kunstnerisk udtryksform, hvor video indgår som indspillet videobånd (eller digitalt lagrede billeder) eller som en del af en større helhed, fx skulptur, installation eller performance.

Den Store Danske Encyklopædi

MARERIDT

Læs mere om Nina Maria Kleivans
parafase over Ditlev Bluncks
Mareridt på side 4.

Verdens Mindste Kunstbiograf

Biografen på Nivaagaards Malerisamling er hidtil overvejende blevet brugt til at vise film om kunstnere. Men nu skal der ske noget nyt. Fra juni 2016 til juni 2017 vil vi således vise en række film af kunstnere. Den lille biograf på fire m² bliver et rum for videokunst, hvor publikum kan opleve videoværker fra 1990'erne til i dag.

Visningerne er delt tematisk op: første visning, fra 29. juni til 23. oktober 2016, *Fra videokunst til billedkunst*, består af videoværker fra 1990'erne, som var et banebrydende årti for videokunsten i Danmark. Den næste i rækken, fra 26. oktober 2016 til 26. februar 2017, er *Dobbelt tid*, som viser syv værker af otte kunstnere, der alle er knyttet til kunstnergruppen Svends Bibliotek. Værkerne er nyproducerede og forholder sig på forskellig vis til værker i Nivaagaards Malerisamling. *En ny verden* udgør det sidste tema, der vises fra 1. marts til 25. juni 2017. De fire film, der præsenteres under dette tema, behandler det at være flygtning.

VIDEOKUNST

Videokunstens historie er kort og har sin begyndelse i 1960'erne. Kunstscenen var på daværende tidspunkt præget af konceptkunst, body art og performance, der forsøgte at gøre op med den genstandsbaserede kunst såsom maleri og skulptur. Man begyndte nu i

højere grad at lægge vægt på kunsten som idé, proces, happening og fortælling. Videomediet var nyt og herved fri for kunsthistoriens regler og traditioner, hvilket passede godt ind i tidens tankesæt.

De første år benyttede kunstnerne hovedsageligt videomediet som et redskab til dokumentation af performance, men i 90'erne blev kunstformen for alvor en accepteret del af det, vi i dag forstår ved billedkunst.

Videoens position har således ændret sig radikalt på forholdsvis kort tid, hvilket både kan forklares som et resultat af teknologiske fremskridt og en ændret kunstforståelse. Videokunst er i dag uomgængelig og allestedsnærværende.

Film er et tidsbaseret medie, der kræver en anden form for opmærksomhed end et oliemaleri. Den gennemsnitlige museums-gæst bruger ca. 8 sekunder foran et kunstværk, og et videoværk varer oftest flere minutter, nogle gange timer. Videokunst stiller herved krav til beskueren. På Nivaagaards Malerisamling har vi forsøgt at imødekomme dette krav ved at gøre kunstbiografen til et rum, hvor der er ro og mulighed for fordybelse.

SOMMER 2016
GRATIS

FRA VIDEO-KUNST TIL BILLEDKUNST

Fra videokunst til billedkunst består af værker fra første del af videoantologien *Spin-Off: Dansk og Europæisk kunstvideo i halvfemserne*. Antologien er redigeret og produceret af Torben Christensen og Lars Movin i samarbejde med Det Danske Filminstitut og Skolen for Mediekunst på Det Kongelige Danske Kunstakademi i 1998. Christensen og Movin har begge haft stor betydning for integrationen af videokunst på den danske kunstscene.

Spin-Off vol. 1: *Kunst og video i Danmark* indeholder 18 værker af nogle af pionererne indenfor dansk videokunst, og det er disse, der nu kan opleves i Verdens Mindste Kunstbiograf. Filmene er korte og billigt producerede, hvilket var kendetegnende for videokunsten i 90'erne. Udstyret var ofte blot et hjemmevideokamera, og der blev lagt vægt på det, der foregik foran kameraet frem for det æstetiske og teknisk "korrekte" udtryk. Teknologien var sekundær og fortællingen det primære. Videomediet var ikke længere noget "nyt" og "odt", men var blevet et ganske almindeligt billedredskab.

Udover den æstetiske lighed samlede kunsten sig i disse år omkring nogle tematiske og konceptuelle strømninger. Kunstnerne begyndte at stille spørgsmål til udformningen af et værk - er det en ting, et billede, en lyd, et stykke papir, et rum? - samt til, hvad det egentlig vil sige at være kunstner. Herved blev kunstinstitutionens grænser og det traditionelle udstillingsrum udfordret. Peter Lands værk *Step Ladder Blues* er et eksempel på denne nye tilgang. Land agerer som en uheldig håndværksmaler, der gang på gang falder ned fra sin stige til tonerne af Wagners *Tannhäuser Overture* - en meget direkte metafor for den evigt fejlende kunstner. Et andet eksempel er Susan Hinnums værk *Woman's Gotta Have It*, hvor hovedpersonen, Hinnum selv, forsøger at finde ud af, hvad det er, hun mangler for at blive en ægte kunstner. Hun konkluderer til sidst, at hun mangler et mandligt kønsorgan. Et sidste eksempel er Henrik Capetillos værk *Smoke for Inspiration*, som med billedet af den flygtige røg giver et bud på en nyfortolkning af skulpturbegrebet.

Kunstnerne forsøgte ydermere at forbinde kunsten med livet udenfor kunstinstitutionen. Ikke ved at bringe kunsten ud til folket, men ved at tage udgangspunkt i en række samfundsforhold, såsom politik, social ulighed og konsumerisme, i såvel præsentation, som indhold og udformning. Samfundet blev således grundlaget for overhovedet at beskæftige sig med kunst. Dette ses blandt andet ved, at kunstnerne i deres værker indrammer forskellige hverdagssituationer, som i Gitte Villesens værk *Ludo 2*, hvor Villesen, som er kamerafører, spiller ludo med en ældre, entusiastisk herre. Men også i Lisa Strömbecks værk *Lady in Red*, hvor vi ser en kvinde iført en rød t-shirt rydde op og gøre rent i sin lejlighed, mens vi hører Chris de Burghs sang med samme titel. Kunstnerne iscenesatte på denne måde fænomener fra omverdenen som kunst - de brugte hverdagen, som en form for 'ready made'.

WAKE UP, CHARLIE

Birgit Johnsen & Hanne Nielsen

SMOKE FOR INSPIRATION

Henrik Capetillo

Samtlige film fra antologien forholder sig på en eller anden måde til disse strømninger, og den samlede antologi giver således både et godt indblik i et bestemt tidspunkt i den danske kunsthistorie, og den markerer også et banebrydende tidspunkt for videokunsten. 90'erne var nemlig årtiet, hvor kunstformen for alvor fandt sin plads på den danske kunstscene. Museer og andre kunstinstitutioner begyndte i disse år i langt højere grad end tidligere at købe og vise videokunst på lige fod med anden billedkunst. Denne interesse banede vejen for den bredere accept af genren og har haft stor betydning for, at videokunst i dag forstås som en fast del af billedkunstens mange udtryk.

KUNSTNERE

Birgit Johnsen & Hanne Nielsen, *Wake up, Charlie*, 1996 / Charlotte Schmidt, *Jello Me*, 1997 / Nikolaj Recke, *Count on Love*, 1995 / Susan Hinnum, *Woman's Gotta Have It*, 1996 / Lisa Strömbeck, *Lady in Red*, 1996 / Jørgen Michaelsen, *Enhedsgrå nr. 1-3*, 1993 / Søren Martinsen, *Ragtime*, 1995 / Jeanette Land Schou, *The Black Beetle*, 1995 / Annika Ström, *Swedish Traveler*, 1995 / Superflex Music, *The Tag*, 1997 / Simone Aaberg Kærn, *City Air*, 1995 / Henrik Capetillo, *Smoke for Inspiration*, 1996 / Steen Møller Rasmussen, *Mod nulpunktet*, 1995 / Gitte Villesen, *Ludo 2* (uddrag), 1995 / Annika Lundgren, *Blonde*, 1998 / Peter Land, *Step Ladder Blues* (uddrag), 1995 / Henrik Brahe & Jan Krogsgård, *Rew*, 1995 / Jacob Tell, *Poetic Slowmo Moonboat*, 1997

29.06. – 23.10. 2016

DOBBELT TID

De fire kunstnere fra udstillingsstedet Svends Bibliotek, Nina Maria Kleivan, Hjørdis Haack, Svend Danielsen og Anne Marie Ploug, er sammen med fire inviterede kunstnere, Peter Martensen, Femja Haack, Pernille Priergaard Worsøe og Niels Plenge, gået på opdagelse i Nivaagaards Malerisamling. Det er der kommet syv videokværker ud af.

Svends Bibliotek er et non-profit kunstnerdrevet udstillingssted beliggende på Østerbro i København, som tidligere har udstillet på Nivaagaard. Det var i denne sammenhæng, at idéen til at producere en række videokværker til Verdens Mindste Kunstbiograf opstod.

Kunstnerne er gået forskelligt til værks i deres udforskning af museet: Nina Maria Kleivan og Hjørdis Haack har begge valgt at parafasere et enkelt værk, hvor Niels Plenge i højere grad forholder sig til museet og dets funktion og på sin vis folder hele Malerisamlingen ud. Svend Danielsen, Peter Martensen og Femja Haack går helt tæt på et eller flere malerier, nærmest helt ind i dem og fokuserer på detaljerne, formerne og de associationer, som disse skaber.

Pernille Priergaard Worsøe og Anne Marie Ploug arbejder også detaljeorienteret. Worsøe har lavet masker af udsnit fra en række portrætmalerier, hvilket nærmest gør portræterne levende, og Ploug bytter rundt på de betydningsbærende elementer i ca. 100 malerier ved at fremhæve himlen frem for menneskene og de historiske begivenheder, der er værkernes egentlige hovedmotiver.

Den overordnede titel, *Dobbelt tid*, refererer til, at de værker, der fungerer som forlæg for de syv videokværker både har deres egen tid, men samtidig bliver hevet ind i en nutidig kontekst gennem de otte kunstneres bearbejdning.

På de følgende sider forklarer kunstnerne selv, hvilke tanker, der ligger bag værkerne.

Gå på jagt i Malerisamlingen og se, om du kan finde de værker, som har dannet udgangspunkt for de enkelte film.

26.10. 2016 – 26.02. 2017

Maleri og foto har det til fælles, at de begge viser fast-frosne øjeblikke – et signifikant eller betydningsladet moment udvalgt af kunstneren fra en større bevægelse.

REGISTRERING

Niels Plenge

Registrering er et formeksperiment, som præsenterer Nivaagaards Malerisamling i et lynglimt, hvor der ikke fokuseres på eller dvæles ved et enkelt maleri. Alle værkerne vises i lige lang tid, eller man burde måske sige i lige kort tid. Parallelt hermed vises timelapse-optagelser af blomster, som springer ud.

Maleri og foto har det til fælles, at de begge viser fastfrosne øjeblikke - et signifikant eller betydningsladet moment udvalgt af kunstneren fra en større bevægelse. Filmmediet består i virkeligheden af en lang række af disse splitsekunder af mere eller mindre vigtighed, men på grund af den filmiske projektion, hvor enkeltbillederne afspilles hurtigt efter hinanden, opleves motivet som levende.

Hvad der foregår imellem de enkelte nedslag og registreringer, er for evigt gået tabt. Dette er gældende for både maleri, fotografi og film. Det ligger i alle kunstarters og mediers natur, at abstraktion er nødvendig, da det er umuligt at registrere alt. Tabet eller fravalget er et livsvilkår, vi må leve med. På samme måde bør samlinger af enhver art være et udtryk for bevidste valg, som altid er gjort ud fra ønsket om at bevare et spor af det allerede svundne.

Når malerier og blomster her flettes sammen via filmens greb, opstår et dobbeltblik, hvor blomstringens fremadskridende bevægelse smitter af på de bemalede lærreder. Man kan næsten sige, at de døde ting animeres eller i det mindste, at tiden og rummet imellem dem udfyldes.

Som en hilsen til grundlæggeren Johannes Hage er lydsporet konstrueret af tonerne H-A-G-E, som er samlet fra museets Steinway flygel. Blomsterne er naturligvis indsamlet fra den omkringliggende have mange rhododendronbuske med kyndig bistand fra Hage familien. Der er altså ikke tilsat elementer udefra.

Filmen yder ikke de enkelte kunstværker retfærdighed, men der er jo ingen grund til at reproducere, hvad man ved selvsyn kan opleve, når malerisamlingen udstilles. Med brug af abstraktion, eller man kunne kalde det æstetiserende forenkling, er *Registrering* et forsøg på at sætte hele Nivaagaards historie, malerisamling, persongalleri, bygninger og have i spil.

DET ÅBNE VINDUE
Svend Danielsen & Peter Martensen

Ind i billedet, æblet, ud af vinduet, rundt i haven og tilbage igen.

Den erotiske undertone i originalværket er væk, der er intet blottet bryst, ingen lukkede øjne, let åben mund eller underkastende, passiv stilling. Kvinden er vågen.

MARERIDT

Nina Maria Kleivan, se forsiden

I videoværket *Mareridt* følges hele den proces, der ligger forud for den endelige parafrase over Ditlev Bluncks maleri med samme titel, nemlig *Mareridt* fra 1846. Værket er med andre ord processen. Værket udgår fra et fortidigt værk, men udspiller sig i en nutidig kontekst. Historien, og dermed maleriet, får på den måde nyt liv.

I originalmaleriet er hovedmotivet, en ung kvinde, objektet. I videoen er den centrale figur en midaldrende kvinde, der først agerer subjekt. Hun styrer optagelserne og dirigerer begivenhederne, ikke mindst de to mænd, som slider og slæber med at forvandle rummet, hvor scenen foregår. I sidste klip, hvor tempoet modsat den indledende, speedede forvandlingsproces, er normalt, bliver kvinden til objekt, som filmes. Den erotiske undertone i originalværket er væk, der er intet blottet bryst, ingen lukkede øjne, let åben mund eller underkastende, passiv stilling. Kvinden er vågen. Og maren, som afstedkommer mareridtet i maleriet, er erstattet med en ufarlig levende kanin, som kvinden på slutbilledet holder i et fast tag.

I videoen er mareridtet fraværende – bortset fra et antydningvist mareridtsagtigt tegn, nemlig et tilsyneladende brækket ben.

Maleriet foregår med Bluncks egne ord på en tidlig sommermorgen. I videoen vælter dagslyset i begyndelsen da også ind gennem to vinduer. Disse dækkes undervejs med mørkt stof, og vi ser, hvordan der arbejdes med ommøblering og lyssætning. Det eneste, som måske kan pege mod en tidlig sommermorgen, er den summende flue på lydsiden. Blandt objekterne på maleriet genfinder vi flere i videoen, dog her i sammenstilling med en række nutidige tilføjelser og twist.

Beskueren overværer altså konstruktionen af et værk, idet kunstneren, i forsøget på at genskabe Ditlev Bluncks værk, opbygger en kulisse i stuen ved hjælp af diverse effekter. På denne måde bryder hun mareridtet, den påtvungne passive tilstand og går fra at være offer til at tage kontrol.

Men ikke alt er, hvad det giver sig ud for at være, hverken i maleriet eller i videoen. Maleriet, som virker så fuld af erotik, er ikke malet af en mand, som var seksuelt draget imod kvinder, Blunck var homoseksuel. Benyttede han en kvindelig model for at tækkes tidens moral? Er den påtagede sanselighed et røgslør, der dækker over hans egen seksuelle lyst? I videoen ser vi, hvordan en nutidig stue omdannes til en kulisse, hele scenen er desuden spejlvendt i forhold til maleriet, og kvinden, som i starten har hverdagstøj på, ender med at være i natkjole, selv om vi så, at det var højlys dag udenfor. Kvinden agerer med andre ord. Og hvad med benet, denne særlige rekvisit, hvor peger det hen? Et mareridts tegn, en forfaldsrekvisit, en yderlig understregning af nattens kontroltab – midt i dette ellers stramt styrede og stærkt redigerede stykke dagslys virkelighed? Er benet reelt brækket – i den virkelige virkelighed? Er det kunstnerens mareridt som skabende, vi her bliver vidne til – som seksualiteten måske var Bluncks?

OLIVENLUND VED OLEVANO MED BJERGE I BAGGRUNDEN

Hjördis Haack

Værket tager afsæt i P. C. Skovgaards maleri *Oliventræer ved Olevano med bjerge i baggrunden* fra 1869. Jeg har opsøgt samme plads og vinkel i Olevano, som P. C. Skovgaard malede sit lille maleri fra. Jeg har fundet samme olivenlund og filmet. Et stille videoværk, hvor man ser olivenlunden og bjergene i baggrunden. Lyset og skyggerne forandrer sig stille, nogle gange med skarpe kontraster og skygger og andre gange grå himmel. På højre side af videoen ses en del af en guldramme.

Lydsiden er lyden af mine fodtrin, optaget imens jeg går rundt på Nivaagaard. Fodtrinen fra museet understreger bevægelsen mellem beskuer og værk, oplevelse og fortolkning.

Jeg søger ikke at rekonstruere P.C. Skovgaards værk, men snarere at undersøge, hvad der opstår i en bevægelse mellem medier og deres respektive sprog. Motivet placerer sig her som en konstant mellem to kunstneriske sprog, og søger på den måde samtidig at tydeliggøre effekten og kræfterne mellem disse. Hvad sker der, når man opsøger et motiv på tværs af år og sprog?

På trods af, at der er gået over hundrede år, står olivenlunden ved Olevano stadig som dengang P.C. Skovgaard malede den. Videoværket søger på den måde at vise en tidløshed i maleriet og at bekræfte en bestandighed i motivet.

ALL OBSESSIONS ARE EXTREME METAPHORS WAITING TO BE BORN

Femja Haack

All obsessions are extreme metaphors waiting to be born isoleres, dekonstrueres og frigives en stofflighed og kropslighed på tværs af portrætværkerne i Nivaagaards Malerisamling. Isolerede detaljer i portræterne gøres autonome og der søges en etablering af dialog mellem værkerne via levende billeder.

Jeg forsøger at koncentrere værkernes delelementer og påpege en stofflighed i still-billederne. Filmisk bliver det til en kombination mellem bevægelse og stilhed, fluiditet og kulmination.

Man kan sige, at der ligger et besættende blik til grund for mit værk; en besættelse af og et fetischistisk blik for klædernes fald, stillingen på de portrætteredes hænder, ansigter, blikke. Samt, at der i netop denne besættelse ligger en ordløshed, en utilnærmelighed, som jeg føler kun lader sig formulere via et ekstremt billedsprog. Denne ordløshed forsøger jeg at formulere og indkapsle i billeder.

HIMMELSTRØG

Anne Marie Ploug

I Verdens Mindste Kunstbiograf viser jeg et værk, hvor omdrejningspunktet er verdens største motiv, himlen – det udsnit af universet vi til dagligt ser og som jo er det største, vi kender til. På Nivaagaards Malerisamling kan man opleve kunstværker fra den italienske og den nordeuropæiske renaissance, den nederlandske barok og den danske guldalder.

Jeg fokuserer på alle de værker, der har det fællestræk, at himlen er en del af motivet – der er mindst 100.

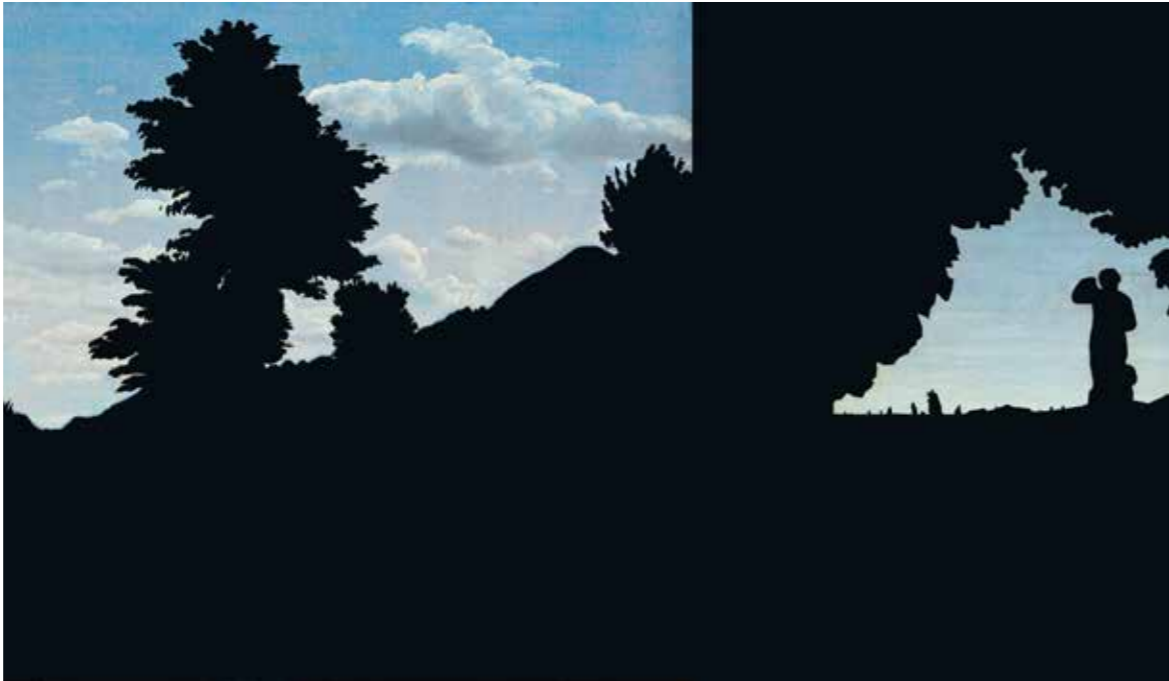
I værkerne er himlen ikke det egentlige motiv, men blot repræsenteret i forbindelse med hovedmotivet, som oftest beskriver mennesker og historiske situationer.

På trods af dens rolle i værkerne er himlen en nødvendighed og henover den tidslinje, som hovedmotiverne udvikler sig ad, også en form for konstant.

Dét fællestræk i værkerne fascinerer mig, men selvom himlen/universet kan forekomme konstant og uforandret, er forandringerne derude alligevel i meget større skala end den betydning værkerenes hovedmotiver repræsenterer.

Himmelstrøg bytter rundt på rollerne i værkerne og himlene får nu hovedrollen.

I cirka 100 værker er alt undtagen himlen blevet sortlagt. Kun konturerne af det egentlige hovedmotiv står tilbage og himlene står frem i samlet flok.

Himmelsstrøg, 2017. En film om verdens mindste kunstbiograf, som viser verdens største motiv, himlen.

Himmelsstrøg, 2017. En film om verdens mindste kunstbiograf, som viser verdens største motiv, himlen.

BLIKKETS TALE

Pernille Priergaard Worsøe

Blikkets tale

Ind-se
Ud-tryk
Ind-tryk
Ud-syn

Langsomt glider blikket henover landskabet. Det er drømmende og foruroligende på én og samme tid. Vi befinder os i et mentalt rum, på én gang ude i naturen og inde i en tilstand.

En kvinde sidder foran et spejl med ryggen til kameraet. Vi kan ikke se hendes ansigt, ikke se, hvem hun er – og hvad hun vil. Kvinden prøver forskellige masker, skjuler sig bag de skiftende identiteter.

Maskernes ansigter er udsnit af portrætmalerier fra Nivaagaards Malerisamling. Portrætterne har primært fungeret som vidnesbyrd om de rige og magtfulde. De fortæller os om politik, køn, status og socialklasse og er ofte fyldt med symboler, der skal afkodes. Men nu forvandles de til deres modsætninger: Portrætterne skjuler mennesket. Findes det sande menneske overhovedet længere? Portrætterne er blevet en slags dødsmasker, der skjuler snarere end fremhæver og viser. Portrættet er en iscenesættelse, vi gemmer vores sande ansigt bag.

EN NY VERDEN

Under overskriften *En ny verden* præsenteres fire værker, der behandler det at være flygtning og konsekvenserne heraf.

Kunst forholder sig altid til den kontekst, den skabes i, hvilket resulterer i en dialog mellem samfundet og kunstens form og indhold. Derfor er det også helt naturligt, at flere kunstnere i øjeblikket arbejder med emner som kaos, krig og flugt.

Fælles for de fire værker er, at de på hver deres måde mimer dokumentarfilmgenren; Nenad Milcevic og Damir Avdagics værker kan placeres i traditionen efter 70’ernes videokunstnere, der brugte videomediet til at dokumentere performances. Hos Milcevic og Avdagic er videoen dog selve værket, og der har ikke fundet en egentlig performanceoptræden sted. Nikolaj Bendix Skyum Larsen bevæger sig i sit værk, *På Kanten af Europa*, mellem det dokumentariske og det filmiske. Produktionskvaliteten er høj, både hvad angår billederne og fortællingen i filmen. Dette er også kendetegnende for store dele af hans øvrige arbejde. Kunstprojektet *Other Story* bruger reportagen som udgangspunkt for deres film *Ali*, hvori de uden megen kunstnerisk indgriben skildrer livet som flygtning. *Ali* er én ud af foreløbigt fem film, der med afsæt i den enkelte person giver et indblik i, hvordan det er at være på flugt - ”One human being at a time. One story at a time.”

Generelt opløses grænsen mellem dokumentar og kunst mere og mere. Dokumentariske projekter præsenteres i dag hyppigt i kunstsammenhæng både indenfor fotografiet og filmens verden. For kunstnerne handler det om at finde det udtryk, der bedst understøtter den historie, som de gerne vil fortælle med deres værk.

01.03. – 25.06. 2017

En film om verdens mindste kunstbiograf, som viser verdens største motiv, himlen.

PÅ KANTEN AF EUROPA

Nikolaj Bendix Skyum Larsen

Hvert år forsøger tusindvis af flygtninge at krydse den græsk-tyrkske grænse via floden Meric for at starte et nyt liv i Europa. I Nikolaj Bendix Skyum Larsens film *På Kanten af Europa* føres vi ind i fortællingen om disse menneskers kamp for at komme fra den ene bred til den anden - en tur mange ikke klarer. I filmen bevæger vi os støt og roligt ned ad floden, mens vi i en voice-over hører fiskeren Harim fortælle om den tragiske skæbne for de mange flygtninge.

Filmen bevæger sig mellem det dokumentariske og det filmiske, hvilket er kendetegnende for store dele af Skyum Larsens samlede værk. Selv udtaler han følgende: ”Jeg arbejder ofte med video, i en stil der tematisk lægger sig op af dokumentarfilmgenren, men som samtidig har en individuel måde at fortælle historier på.” Stemningen i filmen er dyster, melankolsk og mørk, men samtidig også drømmende og smuk, hvilket hjælpes på vej af filmens lydside.

De seneste år har Nikolaj Bendix Skyum Larsen beskæftiget sig med illegale migranters tilværelse og med umyndiggørelse som et generelt begreb. Han tager i sine værker fat i aktuelle problematikker omkring krig, flugt, menneskerettigheder, individuel lidelse og kollektive udfordringer. *På Kanten af Europa* er lavet til DRK i forbindelse med første del af projektet tvKUNST, som blev vist i 2013.

ALI

Other Story

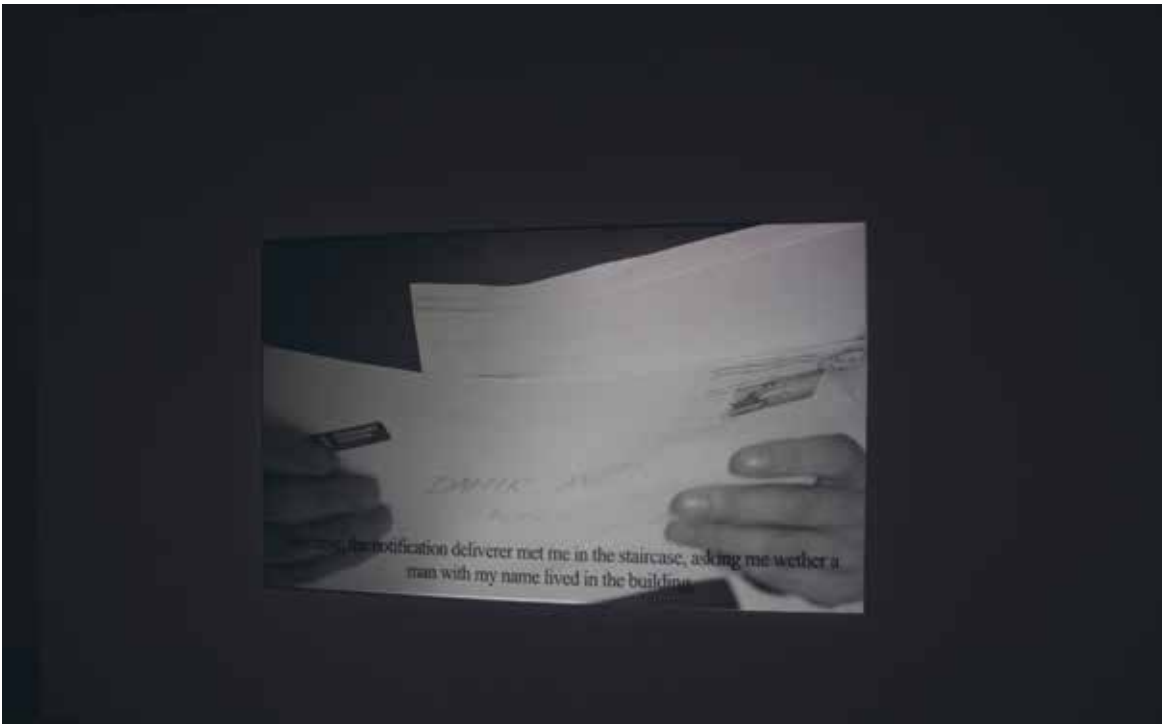
En film om verdens mindste kunstbiograf, som viser verdens største motiv, himlen.

Projektet *Other Story* forsøger at skabe en modvægt til den dehumanisering af flygtninge, som vi oplever i øjeblikket. I virvaret af udsagn om den fare, som flygtningene udgør, glemmer vi ofte, at det er mennesker, der er på flugt. *Other Story* tager udgangspunkt i det enkelte menneske og fortæller historien om det at være flygtning ud fra den enkeltes perspektiv - ”One human being at a time. One story at a time.” På denne måde sættes der ansigt på ”flygtningen”.

Bag projektet står performancekunstneren Madeleine Kate McGowan, Anne Louise Carstens fra AuctionAid og højskolelærer Laura Vilsgaard. De rejser rundt i Europa til de steder, hvor flygtninge og immigranter opholder sig.

Ali er den femte af de film, som *Other Story* har produceret. I filmen møder vi 27-årige Ali i en flygtningelejr på den græske ø Lesbos. Ali er flygtet fra Syrien uden sin familie. Han så sig nødsaget til at flygte, da han er pacifist og ikke ønsker at kæmpe. Ali fortæller om sine barndomsdrømme og om den nøgle til hans families hjem og stenen fra hans fars olivenmark, som han har medbragt fra sit hjemland.

Filmens omdrejningspunkt er samtalen med Ali, men ind imellem de billeder, hvor vi sidder ansigt til ansigt med denne unge mand, panoreres der rundt i lejren, hvilket giver et indtryk af de forhold, som flygtninge lever under.

REPLANTING THE ROOTS

Nenad Milcevic

Replanting the Roots er et værk i tre akter: ankomst, integration og sameksistens. I filmen følger vi en ensom plante, som bliver sat i jorden på en strand og herefter står rank trods blæsten, der river i dens blade. Planten er en palme og stranden ligner til forveksling en dansk strand. Palmen står dermed et sted, hvor den ikke hører hjemme, men formår at eksistere og holde sig oprejst.

Vi ser ikke, hvem der planter palmen, kun hvordan den bliver slæbt i en sort plastiksæk til bestemmelsesstedet og herefter sættes i et hul i det våde sand.

Filmens handler, som titlen antyder, om rodløshed og det at finde sine rødder - i overført betydning. Rodløshed er en universel følelse, som kan opstå hos alle, som grundet krig, sociale eller økonomiske trængsler tvinges til at bryde forbindelsen med et tidligere liv.

Milcevic oplevede selv tidligt i sit liv at miste sit eksistensgrundlag, da han som teenager måtte flygte fra krigen i Bosnien uden sin nærmeste familie. Denne oplevelse har skabt fundamentet for den kritiske tilgang til virkeligheden og samfundspolitiske spørgsmål, som man ofte møder i hans værker. Han bruger det banale som virkemiddel til at dekonstruere de ideer og forestillinger, vi har om os selv og andre. Ved at anvende velkendte visuelle tegn og sprog og arrangere dem i nye sammenhænge, udforsker og udfordrer han vores sociale normer og standarder.

CITANJE (READING)

Damir Avdagic

Med udgangspunkt i den psykoanalytiske tænkning arbejder Damir Avdagic med spørgsmål om, hvordan krigstraumer går i arv fra generation til generation – om hvordan vi mindes og glemmer. Historisk hukommelse og identitet er vigtige begreber i denne sammenhæng.

Gennem indsamling og reenactments af hverdagsdialoger, samtaler og breve, hvis omdrejningspunkt er den samme historiske begivenhed, reflekterer Avdagic over, hvordan vidnesbyrd, bevidst eller ubevidst, videreføres fra en generation til den næste og, hvilken betydning dette har for forståelsen af kulturel identitet, nationalitet og hvem man er.

Den historiske baggrund for Avdagic's arbejde er borgerkrigen i Bosnien, 1991-95, som han flygtede fra med sin familie.

I værket *Citanje (Reading)* høres en stemme, som læser et brev op. Stemmen tilhører Damir Avdagic, som brevet også er adresseret til. Brevets afsender er Avdagic's far, der heri fortæller historien om sin flugt fra Bosnien i starten af 90'erne.

Avdagic er ikke længere i stand til at begå sig på sit modersmål og oplæsningen er præget af forkert udtale, stammen, forglemmelser og gentagelser. Værket retter således fokus mod konsekvenserne af krig og flugt på tværs af generationer.

FRA VIDEOKUNST TIL BILLEDKUNST

29. juni til 23. oktober 2016

DOBBELT TID

26. oktober 2016 til 26. februar 2017

EN NY VERDEN

1. marts til 25. juni 2017

VIDSTE DU, AT

museet ligger 800 meter fra Nivå Station?

800 meters rask gang tager ca. 9 minutter?

kystbanen kører fra København 6 gange i timen?

30 minutter i tog lige rækker til at læse denne avis?

TAK TIL

Det Obelske Familiefond, Lars Movin, Det Danske Filminstitut og de deltagende kunstnere.

ISBN 978-87-9005-437-3

Tekst: Julie Søgren Jensen

Redaktion: Maren Bramsen

Grafisk design: Trefold

HUSK – KUNST SKAL SES I VIRKELIGHEDEN